

— B O O T C A M P —

Shemara Jasmine

VOLLE OVERGAVE

Ben ik echt een carrièretijger?

XANDER

roman

Ook verschenen van Shemara Jasmine
bij Xander Uitgevers

Bootcamp – Strak pakje (2014)

SHEMARA JASMINE

Bootcamp

Volle overgave

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de

Omslagbeeld: © Stefan Hilden/shutterstock.com

Auteursfoto: Daan Brand

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Shemara Jasmine
en Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 209 9 / NUR 301

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen afgebeeld in deze roman
zijn fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen,
levend of dood, berust op louter toeval.

Voor Joyce en Nico

1

Het zweet gutst van mijn voorhoofd, terwijl mijn voeten zich over de loopband verplaatsen. Voor me zie ik een groot tv-schermdat aan een gebouw hangt, er flitsen beelden voorbij van het nieuws en reclames. Ik luister naar 'Candy' en loop op het ritme, de vrolijke tonen passen bij mijn euforische stemming. Het werkt allemaal hypnotiserend: de tv, de muziek, het lopen. Vanuit het hoge raam op de achtentwintigste verdieping zie ik mensen krioelen over straat, als kleine mieren. Ik schrik op van een stevige greep op mijn bovenarm. James staat naast me en zijn lippen bewegen, maar ik kan hem niet horen.

'Ik kan je niet verstaan,' schreeuw ik, terwijl ik de witte dopjes uit mijn oren trek. Afgeleid vergeet ik dat de loopband doorgaat, maar gelukkig drukt James met zijn vuist op de 'stop'-knop. Door de noodrem val ik met mijn lichaam over het bedieningsapparaat. Het harde plastic lijkt door mijn ingewanden heen te drukken. Het wordt tijd dat ik mijn buikspieren ga trainen, besef ik.

'Hoe vaak sta je op zo'n apparaat?' grinnikt James. Zijn pretogen doen me even vergeten dat mijn buik dubbel is geklapt.

‘Dit is de eerste keer, normaal gesproken train ik buiten.’ Ik leun quasinonchalant tegen de zijkant en besef dat ik make-uploos voor James sta. Ik had niet verwacht dat hij naar de gym zou komen om zes uur in de ochtend.

‘Het was ongezellig dat je niet naast me lag toen ik wakker werd, ik had nog wel even willen knuffelen.’ Zijn ogen twinkelen en mijn hart maakt een sprongetje. ‘Ik ben onder de indruk, Emma. Je bent een stuk sportiever dan tien jaar geleden.’

‘Dat komt door die bootcamptraining die ik volgde. En op deze locatie... dit nodigt uit om te sporten.’ Ik wijs met mijn hand naar de glazen wand die uitzicht geeft over Times Square. ‘*I love New York*,’ zucht ik.

‘Volgde? Ik wist niet dat je met bootcamp gestopt was?’

‘Het is een ingewikkeld verhaal. Ik denk dat een van de vrouwen uit de groep mij er liever niet bij wil hebben en...’

‘Ik hoor het al,’ onderbreekt James mij. ‘Julie vrouwen zijn complexe wezens. Volgens mij moet je bootcamp niet opgeven omdat iemand anders jou er liever niet bij heeft.’ James’ ogen zien er helder uit in de opkomende zonnestralen, zijn lippen krullen omhoog. ‘Je gaat gewoon door met bootcamp, het is hartstikke goed voor je.’

‘Ja, ik mis het wel. Ik zal erover nadenken.’

‘Ik ga ook even trainen, ik zie je zo.’ James loopt naar de andere kant van de gym waar gewichten en ingewikkelde apparaten staan. Zijn gespierde kont komt goed uit in de zwarte trainingsbroek. Zijn schouders zijn een stuk breder dan tien jaar geleden, toen we samen op de middelbare school zaten. Als ik aan zijn blokjesbuik denk die ik afgelopen nacht grondig geïnspecteerd heb, voel ik een warme sensatie door mijn lichaam vliegen.

Ik druk de knop van de loopband weer in en begin op een rustig tempo verder te joggen. Er lijken zich steeds meer

mieren te verplaatsen over Times Square. Als iemand mij vierentwintig uur geleden had gezegd dat ik naar New York zou gaan, had ik die voor gek verklaard. James had een verrassingsweekend voor me georganiseerd en had alleen verteld dat ik mijn paspoort mee moest nemen. Het inpakken van mijn tas was een dramatisch proces, iets wat ik sowieso lastig vind, zelfs als ik weet wat we gaan doen. Uiteindelijk had hij door al mijn vragen per ongeluk verklapt dat we met de auto zouden gaan. Na ongeveer een kwartier rijden vanaf mijn huis stopte de chauffeur en tot mijn grote verbazing waren we op Schiphol beland. We liepen Schiphol binnen en toen zei James: 'Ik neem je mee naar New York, mijn liefste.' Mijn mondhoeken schieten omhoog als ik weer terugdenk aan dat moment. Het was een groot feest om businessclass naar New York te vliegen, de dag is als een roes voorbijgegaan. Het eerste waar ik heen wilde was Victoria's Secret, zodat ik een sexy lingerie-setje kon kopen om James 's avonds mee te verrassen, en om natuurlijk heerlijke 'homey outfits' te scoren. Dankzij de jetlag was ik om half zes 's ochtends klaarwakker en besloot te gaan sporten. De loopband gaat steeds langzamer draaien omdat mijn loopprogramma is afgelopen. Het is mooi geweest. Ik stap van het apparaat af en geniet nog even van het uitzicht: de wolkenkrabbers, de mistige lucht die hopelijk snel optrekt zodat we een zonnige dag tegemoet gaan.

De gym is druk bezet, op bijna ieder apparaat staan mensen zichzelf af te beulen. De een iets harder dan de ander. Een meisje bladert door een tijdschrift terwijl ze op een stepapparaat haar benen heen en weer laat gaan. Best knap dat ze die twee dingen tegelijk kan doen.

Bij de apparaten voor krachttraining zie ik iemand die met zijn onderarmen op twee uit elkaar staande leren bankjes leunt, terwijl zijn hoofd tussen de twee bankjes in hangt.

Zijn benen staan strak omhoog en zwiepen in en uit elkaar. Dit is een van de redenen dat ik een allergie heb voor sport-scholen, je krijgt er spontaan een minderwaardigheidscomplex van. De uitslover laat gecontroleerd zijn voeten op de grond vallen en staat moeiteloos rechtop. Ik knipper met mijn ogen, en kijk recht in de ogen van James. Achter me hoor ik geklap en twee meisjes komen op James afgestormd. *'It's amazing, James.'* Het overdreven Amerikaanse accent maakt me misselijk.

'Het is gewoon een oefening die ik dagelijks doe, niets bijzonders.' James haalt zijn schouders op. Zijn gezicht is knalrood gekleurd, wat op zich niet raar is als je een paar minuten op je kop een oefening doet.

'Ik ben gek op jouw liedjes,' hoor ik het andere meisje slijmen. Ze gooit haar donkerblonde lokken verleidelijk aan een kant. Haar knalroze sporttopje lijkt meer op een push-up-beha en ze pronkt met haar blokjesbuik.

'Dank je wel. Dat is ontzettend leuk om te horen.'

'Verblijf je in dit hotel?' vraagt ze. Ze laat er geen gras over groeien, die Amerikaanse meiden weten wat ze willen.

'Ja, ik verblijf hier met mijn muze, mijn vriendin, Emma.' Hij wijst naar me. Hij had dus door dat ik stond te wachten. Ik schuifel zijn kant op maar weet niet zo goed wat ik moet zeggen, dus besluit ik mijn mond te houden.

'Hi, leuk je te ontmoeten,' ze kijkt me vluchtig aan. 'Wat romantisch dat je een muze hebt,' zegt ze overdreven. 'Mocht je op zoek zijn naar meerdere muzen, dit is mijn telefoonnummer en mijn kamernummer heb ik erop gezet.' Ze overhandigt hem een visitekaartje en de twee *wannabe*-muzen lopen zelfverzekerd bij ons vandaan. Verbluft kijk ik ze na, twee überafgetrainde vrouwen die in de hotelgym voor mijn neus mijn vriend proberen af te pakken. Ik bal mijn vuist, maar weet niet wat ik ermee moet doen. Opeens

begrijp ik waarom alfamannetjes met elkaar gaan vechten voor die ene geweldige vrouw.

‘Em, laten we naar de hotelkamer gaan. Ik heb nog een ochtendknuffel van je tegoed.’ James’ sterke arm vouwt zich om me heen alsof er niets aan de hand is.

‘Die vrouwen, James,’ weet ik uit te brengen.

‘Wat is er met die vrouwen?’

‘Ze proberen jou van me te stelen.’

‘Bedoel je die fans? Dit gebeurt aan de lopende band, Emma. Zonder fans verkoop ik geen muziek.’

Ik ga op het bankje zitten waar James zojuist de acrobatentruc op deed en kijk om me heen of die ‘fans’ naar ons zitten te gluren. Het cardiogedeelte van de gym is een stuk populairder dan het gewichtheffen, we hebben het rijk voor onszelf. ‘Ze nodigden je uit om naar hun hotelkamer te komen,’ zeg ik verontwaardigd.

‘Maar ik wil daar niet zijn, ik wil bij jou zijn. Zonder muze is er geen muziek.’

‘Je bent dus nog nooit ingegaan op een dergelijk voorstel van een fan?’

‘Niet sinds ik jou weer heb gezien, maar daarvoor...’ Hij kijkt peinzend voor zich uit.

‘Je hoeft je niet te verantwoorden voor de afgelopen tien jaar, we waren uit elkaar.’

‘*We were on a break,*’ grapt James.

‘Weet je nog dat we weekendenlang naar *Friends*-series keken terwijl we eigenlijk moesten leren voor ons eindexamen?’ Ik schud mijn hoofd als ik over die tijd nadenk en even vergeet ik die irritante wijven, heel eventjes maar.

James slaat beide armen om me heen en ik nestel me in zijn nek en geef hem kleine kusjes. Hij woelt met zijn handen door mijn zweterige haar. ‘Zullen we naar de hotelkamer gaan?’ fluistert hij lief in mijn oor.

James wandelt met een handdoek om zijn middel de badkamer uit. De zachte kussens in mijn nek voelen hemels aan. Het belooft een mooie dag te worden, het voorjaarszonnetje schijnt door de half geopende gordijnen onze hotelsuite binnen en prikt op mijn blote onderbenen. ‘Zullen we naar de High Line gaan vandaag?’

‘Ik had gedacht vandaag hier te blijven en van elkaar te genieten,’ antwoordt James. Hij gaat op de rand van het bed zitten en streelt mijn arm met zijn wijsvinger.

‘We zijn in New York! Ik ben niet van plan om de hele dag binnen te zitten.’ Met mijn hand wijs ik naar het raam. ‘De zon schijnt, we kunnen heerlijk gaan wandelen.’

James zucht: ‘Emma, ik kan niet zomaar door New York wandelen. Dat had ik met de beveiliging moeten afstemmen en ik had verwacht dat we lekker hier zouden blijven.’

‘In New York let toch niemand op *celebrities*? Je doet gewoon een baseballpetje en zonnebril op, volgens mij overdrijf je een beetje,’ lach ik.

James laat een stilte vallen. Hij staat op van het bed en ijsbeert door de kamer. Ik stap uit bed om mijn kleren aan te trekken.

‘Ik zou niets liever willen dan met jou wandelen in Central Parc of de High Line, maar dat gaat echt niet. Ik weet het goed gemaakt: jij gaat lekker wandelen, ik moet toch nog wat werken.’

Het hele idee van de High Line is dat ik al jaren fantaseer hoe het is om daar met mijn vriend te wandelen, nu heb ik een vriend maar kan hij niet romantisch met mij wandelen omdat hij denkt dat hij belaagd wordt door opdringerige fans.

‘Emma, luister je wel naar me?’

Ik kijk schuld bewust naar James want ik heb zijn laatste paar zinnen gemist. ‘Sorry, ik was in gedachten verzonken.’

‘Misschien kun je tijdens je wandeling ergens over nadenken? Ik zou je graag meenemen op tournee de komende maanden. Ik hoef nu nog geen antwoord, maar denk er eerst goed over na.’

‘Volgende week ga ik aan mijn nieuwe baan als manager beginnen...’

‘Emma, denk er eerst eens over na. Ik wil nog geen antwoord. Stel je voor: samen met mij in hotelsuites over de hele wereld. Het is een fantastisch avontuur voor ons samen en anders zien we elkaar de komende tijd weinig. Ik wil je bij me hebben, mijn lieve muze.’ James heeft nog steeds zijn handdoek om zijn heupen gebonden en het is ontzettend moeilijk om hem tegen te spreken als zijn blokjesbuik mij toelacht. Hij legt zijn gespierde arm om mij heen en ik ruik de heerlijke James-geur waardoor ik niet meer rationeel kan nadenken. Ik druk mezelf tegen hem aan en hoop dat de klok stil blijft staan, dit moment zo samen in New York. ‘Ga maar lekker naar buiten, Em. Ik heb je niet meegenomen naar je lievelingsstad om je binnen in een hotel op te sluiten, hoe aanlokkelijk het ook is voor me.’ Zijn armen laten mij los en hij geeft me een klapje op mijn kont.

‘James, je weet hoe belangrijk mijn werk voor me is. Het komt qua timing erg slecht uit.’

‘Em, denk er alsjeblieft over na, meer vraag ik niet aan je.’

‘Oké, ik zal erover nadenken.’

Drie minuten later pak ik de lift van de vijftiende verdieping naar beneden en denk even aan Shawn, mijn bootcamptrainer, die ik beloofd heb om altijd de trap te nemen, maar er zijn grenzen. Dat zal hij ook wel begrijpen.

Mijn hoofd bonkt door ofwel mijn cafeïnetekort, of mijn jetlag, maar hoogstwaarschijnlijk beide. Binnen enkele seconden stopt de lift op de begaande grond en terwijl ik uitstap merk ik dat mijn oren zijn dichtgeklapt. Mijn lichaam

is in die paar maanden Nederland gewend geraakt aan het gebrek aan hoogteverschillen. Door mijn neus dicht te knijpen en mijn lippen samen te persen probeer ik ze open te blazen terwijl ik door de klapdeuren van het hotel loop.

‘Emma? Are you James Oliviers girlfriend?’ Om me heen zie ik lichtflitsen en ik besef dat ik eruitzie als een kleuter die in het diepe springt en niet wil dat er water in haar neus komt. Mijn wangen kleuren rood en ik loop vlug door.

‘Emma,’ hoor ik aan de andere kant en ik zie een ijzeren hekwerk met daarachter vrouwen. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat er een aantal een t-shirt aan hebben met James’ gezicht erop geprint. Er staan ongeveer vijftig, misschien wel honderd vrouwen op de stoep bij het hotel. Mijn oren ploppen open en het gegil lijkt tot in het binnenste van mijn oren door te dringen. Ik ben bang dat ik permanente oorschade heb opgelopen.

‘Gaat James niet met je mee vandaag? Is het nog aan tussen jullie? Hebben jullie ruzie?’ vraagt de opdringerige fotograaf die me nog steeds achtervolgt als paparazzi.

‘Hij komt over een paar minuten naar buiten, ik ga winkelen,’ antwoord ik. De fotograaf rent bij me weg alsof ik net tegen hem heb gezegd dat ik een besmettelijke ziekte heb.